

De nieuwe Belgische octrooiwetgeving

Filip Tilleman

§1. INLEIDING (1)

De vroegere Belgische regeling van het octrooi ligt vervat in de wet van 24 mei 1854 en een reeks bijzondere wetten en besluiten (2).

De regeling van de wet van 24 mei 1854 zal vervangen worden door de regelingen van de Wet van 28 maart 1984. Opvallend bij deze nieuwe wet is de veel sterkere graad van regulering. Dit wordt verklaard door de noodzaak effectieve bescherming te bieden aan de octrooihouder, wat impliceert dat zowel de formele als de materiële octrooiërbaarheidsvereisten strikt gereguleerd zijn. Daarenboven wordt zodoende de positie van de derde beter beschermd. Hij heeft namelijk een beter inzicht in de grenzen die hij als namaker niet mag overschrijden. Bovendien moeten we voor ogen houden dat het octrooirecht een uitzondering vormt op het principe van het vrij handelsverkeer. Het is dan ook noodzakelijk dat deze uitzondering strikt omschreven wordt.

§2. DOELSTELLINGEN VAN DE NIEUWE BELGISCHE WET

Eerst en vooral wordt beoogd de Belgische wetgeving aan te passen aan de bepalingen die vervat liggen in de internationale verdragen die werden goedgekeurd door het Belgische parlement in de wet van - 8 juli 1977 (B.S. 07.10.77).

Het gaat over het

- Verdrag betreffende de éénmaking van enige beginselen van het octrooirecht, opgemaakt te Straatsburg op 27 november 1963;
- Verdrag tot samenwerking inzake octrooien, opgemaakt te Washington op 19 juni 1970;
- Verdrag betreffende de verlening van Europese octrooien, opgemaakt te München op 5 oktober 1973;
- Verdrag betreffende het Europese octrooi voor de Gemeenschappelijke Markt, opgemaakt te Luxemburg op 15 december 1975.

De tweede doelstelling die nagestreefd wordt is de modernisering van de octrooiwetgeving. Het dient immers vermeld dat de wet van 1854

(1) Het artikel werd geschreven n.a.v. het symposium "Octrooien, merken, tekeningen en modellen". Dit werd door de Belgische vereniging voor de bescherming van de industriële eigendom gehouden te Brussel op 6 november 1984. Voor deze bijdrage werd deels geput uit de referaten D. Vandergheynst en M. Chome.

(2) VAN HECKE, G., REMOUCHAMPS, L., GOTZEN, F., Wetboek intellectuele rechten, Gent, E. Story-Scientia, 1983, III A, 1

slechts zeer geringe wijzigingen onderging. Zodoende hoopt men de octrooihouder een sluitende bescherming te bieden.

§ 3. GRONDVEREISTEN VOOR EEN OCTROOI

Art. 2 stelt dat voor octrooïering in aanmerking komt iedere uitvinding, die aan drie voorwaarden voldoet nl. :

- nieuw is ;
- op uitvinderswerkzaamheid berust ;
- vatbaar is voor toepassing op het gebied van de nijverheid.

Deze bepaling is analoog aan art. 5 van het Verdrag van München.

A. Het begrip uitvinding

Uitvinden is iets scheppen dat niet bestond. Wanneer de uitvinding een technisch karakter vertoont kan ze voor octrooïering in aanmerking komen.

Uitvinden staat tegenover het begrip ontdekken. Iets ontdekken is het waarnemen van een natuurlijk fenomeen dat vóór het menselijk optreden reeds bestond.

De oude wet haspelde deze beide begrippen door elkaar. In art. 1 werd gesteld dat voor elke ontdekking of verbetering octrooi-rechten zouden worden verleend en art. 2 gebruikte de juiste benaming van uitvinding. In de nieuwe wet wordt deze taalkundige onzuiverheid uitgewist. Men hanteert het begrip uitvinding en daarenboven wordt in artikel 3 bepaald dat ontdekkingen niet als uitvindingen dienen te worden beschouwd. Terloops dient vermeld dat "ontdekken" in art. 1 van de wet van 1854 steeds door de rechtspraak geïnterpreteerd werd in de zin van uitvinden en dus nooit in z'n oorspronkelijke betekenis werd gebruikt.

B. De nieuwheid van de uitvinding

Onder het oude regime werd de nieuwheidsvereiste op louter negatieve wijze bepaald. Art. 24 somde drie gevallen op waarin de vereiste nieuwheid ontbrak (nl. de vroegere uitbating binnen het Rijk, de vroegere publicatie en het vroegere octrooi). Het Hof van Cassatie stelde echter dat deze uitdrukkelijke nieuwheidsgebreken niet limitatief waren (3).

De nieuwe wet daarentegen geeft, zich inspirerend op art. 54 van het Verdrag van München, een positieve definitie van de nieuwheidsvereiste. Nieuwheid wordt in art. 5 omschreven als "geen deel uitmakende van de bestaande techniek".

(3) Cass., 13 september 1968, *Pas.*, I, 47.

De stand van de techniek wordt gevormd door al hetgeen vóór de datum van indiening van de octrooiaanvraag openbaar toegankelijk is gemaakt door een schriftelijk of mondelinge beschrijving, door toepassing of op enige andere wijze. Hoever deze openbaarmaking kan geïnterpreteerd worden, wordt aangetoond door een beslissing van het Europese Octrooibureau dat oordeelde op grond van een identieke bepaling. Het betrof een vertegenwoordiger in auto's die op z'n dienstwagen een revolutionaire achteruitkijkspiegel had geplaatst. Men oordeelde dat een octrooïering onmogelijk werd bij gebrek aan de vereiste nieuwheid. Er werd namelijk gesteld dat door het feit dat de wagen op verschillende publieke plaatsen werd geparkeerd de uitvinding hierdoor openbaar was gemaakt (4).

In art. 5 § 5 vinden we twee gevallen van openbaarmaking die het nieuwe karakter van de uitvinding niet ontzenuwen:

1. het kennelijk misbruik ten opzichte van de aanvrager of diens rechtsvoorganger;
2. het feit dat de aanvrager of diens rechtsvoorganger de uitvinding heeft tentoongesteld op een van overheidswege gehouden of erkende tentoonstelling in de zin van het Verdrag van Parijs nopens internationale tentoonstellingen (5).

Als voorwaarde wordt gesteld dat deze vormen van openbaarmaking niet eerder plaatsvonden dan zes maanden vóór de indiening van de octrooiaanvraag.

C. Er moet een zekere uitvinderwerkzaamheid aanwezig zijn

Nieuwheid wordt vrij gemakkelijk verwezenlijkt (6). Het is immers niet moeilijk een bestaand uitvindsel ietwat te wijzigen en meteen iets nieuws in handen te hebben. Strikt beschouwd bestaan er immers geen twee identieke produkten. In dit opzicht zou alles nieuw zijn en dus onafhankelijk staan van alle vroegere verwezenlijkingen. Nieuwheid als dusdanig volstaat bijgevolg niet.

Daarom wordt de vereiste van een zekere uitvinderswerkzaamheid of originaliteit vereist. Art. 6 definieert dit als volgt: "Een uitvinding wordt als resultaat van een uitvinderswerkzaamheid aangemerkt, indien zij voor een deskundige niet op een voor de hand liggende wijze voortvloeit uit de stand van de techniek".

Het is duidelijk dat dit element een grotere appreciatiebevoegdheid toekent aan de rechter dan het element nieuwheid. Immers nieuwheid

(4) T 84 - 83.

(5) Verdrag nopens internationale tentoonstellingen, ondertekend te Parijs op 22 november 1928.

(6) VAN INNIS, T., Rechtsfactoren in de onderneming, Antwerpen, Kluwer, 1982, XB 1-2.

is een loutere constatering van een feitelijkheid, nl. of iets voordien bestond of niet.

Alhoewel deze vereiste van originaliteit niet uitdrukkelijk werd vereist door de wet van 1854, werd ze wel door de rechtspraak aangenomen (7).

D. De uitvinding moet voor toepassing vatbaar zijn in de nijverheid

Een uitvinding wordt voor toepassing op het gebied van de nijverheid vatbaar geacht, indien het onderwerp daarvan kan worden vervaardigd of toegepast op enig gebied van de nijverheid, de landbouw inbegrepen.

§ 4. DE FORMELE VEREISTEN

A. Wie mag de aanvraag indienen ? (art. 8)

Het recht op een octrooi komt toe aan de uitvinder of aan z'n rechtverkrijgende.

B. Plaats van indiening (art. 14)

De aanvrager moet, in persoon of per post, z'n verzoek richten tot de Dienst voor industriële eigendom bij het Ministerie van Economische Zaken.

De Koning kan nog enkele openbare diensten aanwijzen waar deze aanvraag kan geschieden (onder het oude regime was dit bij de griffie der provinciebesturen).

C. Inhoud vande aanvraag (art. 15)

De octrooiaanvraag moet bevatten :

1. een tot de Minister gericht verzoek tot verlening van een octrooi ;
2. een beschrijving van de uitvinding ;

Art. 17 preciseert dat de uitvinding in de octrooiaanvraag zodanig duidelijk en volledig moet worden beschreven dat zij door deskundigen kan worden toegepast.

Bij het niet naleven van deze zorgvuldigheidseis kan de rechter het octrooi nietig verklaren (art. 49,2). Hier komt duidelijk weer de beweegreden tot uiting die de wetgever voorzat bij het instellen van het octrooi als een beschermingsregime voor de uitvinder, nl. het belang van de gemeenschap. Voor de gemeenschap is het essentieel

(7) Cass., 7 januari 1972, *Pas.* 1972, I, 443.

dat de uitvinding op een ondubbelzinnige wijze onthuld wordt. Dit laat haar immers toe mee te genieten van de vruchten van deze uitvinding. In ruil voor deze openbaarmaking wordt dan wel een exclusief recht van exploitatie verleend.

3. één of meer conclusies;

Een nadere toelichting vinden we in art. 17. De conclusies beschrijven het onderwerp waarvoor bescherming wordt gevraagd. Zij dienen duidelijk en beknopt te zijn en steun te vinden in de beschrijving. Het belang van deze conclusies kan niet genoeg worden onderstreept. Het is immers door de inhoud van de conclusies dat de beschermingsomvang van het octrooi wordt bepaald (8).

4. de tekeningen waarnaar de beschrijving of de conclusies verwijzen; Deze tekeningen dienen enkel te worden toegevoegd indien zij nodig zijn om de uitvinding te begrijpen (art. 17).

5. een uittreksel;

Het uittreksel is alleen bedoeld als technische informatie; het kan niet in aanmerking komen voor enig ander doel.

D. Een indieningstaks (art. 15)

Elke octrooiaanvraag geeft aanleiding tot betaling van een indieningstaks.

E. Een procesverbaal (art. 14)

Van elke aanvraag wordt door de bevoegde ambtenaar kosteloos een procesverbaal opgemaakt. Het procesverbaal vermeldt dag en uur van ontvangst der stukken.

F. Controle op de formele vereisten

Als de aanvraagformaliteiten vervuld zijn, gaat een bestuurlijk onderzoek van start. De wet van 1854 liet het bestuur enkel toe de regelmatigheid van de vorm te controleren. Er werd bijvoorbeeld nagegaan of er geen documenten of handtekeningen ontbraken en of de indieningstaks wel was betaald.

De controle van de materiële geldigheidsvereisten gebeurde a posteriori door de rechter, wanneer daartomtrent een zaak bij hem aanhangig was gemaakt. Men kon verhopend dat de wetgever de hernieuwing van de octrooiwet zou aangrijpen om, zoals in de meeste landen, een a priori controle door het bestuur in te voeren. Dit zou er toe bijdragen dat de octrooiverlening niet louter zou gereduceerd worden tot een

(8) Art. 26

bevestiging door de overheid van het feit dat op een bepaalde dag en uur, in de wettelijke vorm, een aanspraak werd gedaan op een uitvinding (9).

Tevens zou het de octrooiaanvrager meer zekerheid geven omtrent het effectief vervuld zijn van de materiële octrooieerbaarheidsvereisten. Helaas, in de nieuwe wet wordt in art. 23 § 3 de voorafgaande controle door de overheid uitgesloten. Dit wordt echter genuanceerd door het feit dat art. 21 mogelijk maakt dat een nieuwheidsonderzoek gebeurt door een door de Koning aangewezen intergouvernementele instelling. Maar indien dit verslag negatief is kan de aanvrager toch doorzetten. Het oordeel over het al dan niet vervuld zijn van de materiële geldigheidsvereisten berust dus uiteindelijk weer bij de rechter.

§ 5. DE OCTROOIVERLENING

Na het bestuurlijk onderzoek vaardigt de Minister van Economische zaken een besluit uit. Dit ministerieel besluit maakt het octrooi uit. Na de verlening van het octrooi wordt het dossier van het octrooi bij de Dienst voor industriële eigendom ter inzage van het publiek gelegd. Het octrooi wordt eveneens gepubliceerd in de Verzameling der Octrooien.

§ 6. DE RECHTSGEVOLGEN VAN DE OCTROOIVERLENING

A. De octrooihouder krijgt een monopolierecht

Daar het octrooi door de wet wordt toegestaan als gevolg van een vergelijk tussen persoonlijke aanspraken of verdiensten van de houder van de uitvinding en het openbaar belang, is dit recht beperkt in de tijd nl. twintig jaar. Deze termijn begint te lopen vanaf de datum van de octrooiaanvraag (art. 39).

Het monopolierecht houdt in dat de octrooihouder de uitvinding zelf mag uitbaten of door derden laten uitbaten. Het impliceert ook dat de octrooihouder zich tegen elke vorm van inbreuk op z'n monopolierecht kan verzetten (cf. § 7).

B. De verplichting de jaartaks te betalen

Om dit monopolierecht in stand te houden moet de octrooihouder vanaf het derde jaar, te rekenen van de indieningsdatum van de octrooi-

(9) Remouchamps, Octrooien, A.P.R., Gent, E. Story-Scientia, 1969, 141.

aanvraag, een jaartaks betalen (10).

Onder de vroegere regeling was reeds vanaf het eerste jaar een taks verschuldigd.

De mogelijkheid opeenvolgende jaartaksen in éénmaal te betalen (11) is afgeschaft.

Indien op de vervaldag niet wordt betaald heeft de octrooihouder nog een respijttermijn van zes maanden. Bij uitblijven van de betaling vervalt het octrooirecht van rechtswege (art. 40). Deze strenge sanctie wordt gerelativeerd door de mogelijkheid om een aanvraag tot herstel van z'n recht te richten tot de Minister van Economische Zaken. Dit verzoek moet aan twee voorwaarden voldoen :

1. Het moet binnen de twee maanden na het verlopen van de respijttermijn ingediend worden ;
2. Er moet een geldige reden ingeroepen worden ;
Deze motiveringsplicht werd voordien niet vereist. Wat precies een geldige reden is, wordt niet nader bepaald in de wet. Het zal dus door de praktijk moeten uitgemaakt worden. Alleszins kan men stellen dat het begrip rechtmatig excuus niet zo ver gaat als het begrip overmacht.

C. De verplichting z'n octrooi industrieel uit te baten

1. De regeling van de wet van 1854

Op de octrooihouder rustte een beperkte exploitatieplicht. Het is namelijk pas in de mate dat de uitvinding in het buitenland werd geëxploiteerd dat er een verplichting ontstaat om het in België te exploiteren. Dit moest dan gebeuren binnen het jaar na de exploitatie in het buitenland. Deze verplichting werd gesanctioneerd door het verval van het octrooi (12). België is echter toegetreden tot het Unieverdrag van Parijs. Art. 5 van dit verdrag bepaalt dat de sanctie van verval pas kan toegepast worden indien ze werd voorafgegaan door een systeem van gedwongen licentie, dat dan onvoldoende is gebleken. Art. 23 maakte dus een duidelijke inbreuk uit op het art. 5 van het Unieverdrag, daar het voorziet in het verval als sanctie, zonder voorafgaandelijke gedwongen licentie. Gezien de voorrang van het verdrag op de wet kon art. 23 niet spelen. Er mag dan ook gesteld worden dat onder die wet er in feite geen enkele exploitatieverplichting bestond (13).

(10) Art. 40.

(11) Art. 7 K.B. 29 sept. 1957.

(12) Art. 23.

(13) R.v.St. 9 mei 158, *Pas.* IV, 71.

2. De wet van 28 maart 1984

De exploitatieverplichting wordt nu niet meer afhankelijk gemaakt van een vroegere exploitatie in het buitenland. Nu ontstaat een plicht tot exploiteren wanneer een termijn van vier jaar is vestreken vanaf de indiening van de octrooiaanvraag of van drie jaar te rekenen vanaf de octrooiverlening, waarbij de termijn die het laatst afloopt wordt toegepast, zonder dat het octrooi door een wezenlijke en doorlopende fabricage in België werd geëxploiteerd en zonder dat de octrooihouder dit door een geldige reden kan rechtvaardigen (14). Daarenboven wordt conform aan het Parijse Unieverdrag het systeem van de gedwongen licentie nu expliciet in de wet voorzien. Dit betekent dat er nu een effectief afdwingbare verplichting tot exploitatie in het Belgisch recht bestaat.

Er wordt in de schoot van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven een Commissie voor de gedwongen licentie opgericht (15).

Deze Commissie poogt eerst de betrokkenen te verzoenen. Zo deze poging mislukt, stelt de Commissie een rapport op dat ze doorgeeft aan de Minister van Economische Zaken. De Minister neemt dan terzake een beslissing.

§ 7. VORDERING WEGENS NAMAAK

A. Gevallen van namaak

Het octrooi geeft de octrooihouder het recht iedere derde die niet z'n toestemming hiertoe heeft verkregen, te verbieden :

1. een voortbrengsel waarop het octrooi betrekking heeft te vervaardigen, aan te bieden, in het verkeer te brengen, te gebruiken, dan wel daartoe in te voeren of in voorraad te hebben ;
2. een werkwijze waarop het octrooi betrekking heeft, toe te passen of, indien de derde het weet, dan wel het gezien de omstandigheden duidelijk is dat toepassing van de werkwijze verboden is zonder toestemming van de octrooihouder, voor toepassing op het Belgisch grondgebied aan te bieden ;
3. een voortbrengsel dat rechtstreeks volgens de werkwijze waarop het octrooi is verkregen, aan te bieden, in het verkeer te brengen, te gebruiken, dan wel daartoe in te voeren of in voorraad te hebben ;
4. op Belgisch grondgebied aan een ander dan degenen die gerechtigd zijn de uitvinding toe te passen, middelen betreffende een wezenlijk bestanddeel van de uitvinding aan te bieden of te leveren voor de

(14) Art. 34.

(15) Art. 35.

toepassing van de geotrooieerde uitvinding op het grondgebied, indien de derde weet dan wel het gezien de omstandigheden duidelijk is, dat deze middelen voor die toepassing geschikt en bestemd zijn (16).

B. Gevallen waarin er van namaak geen sprake kan zijn

In art. 28 worden enkele omstandigheden opgesomd waarin namaak uitgesloten is. De voornaamste zijn : handelingen die in de particuliere sfeer en voor niet-commerciële doeleinden worden verricht, proefnemingen die het voorwerp van de geotrooieerde uitvinding betreffen, de bereiding voor direct verbruik ten behoeve van individuele gevallen op medisch voorschrift van geneesmiddelen in apotheken.

C. Gevolgen van een vonnis dat vaststelt dat er effectief namaking is

Hier dient men het onderscheid te maken tussen twee hypothesen.

1. De namaker handelde te goeder trouw. Het is belangrijk te weten dat goede trouw de inbreuk niet uitsluit. In het vonnis beveelt de rechter dan dat de inbreuk moet ophouden en legt aan diegene die de inbreuk pleegde de verplichting op aan de eiser een herstelvergoeding te betalen. Eventueel kan de rechter de publicatie van het vonnis bevelen.
2. De namaker handelde te kwader trouw. Dan loopt de namaker niet alleen dezelfde veroordelingen op als de namaker te goeder trouw. Maar bovendien wordt de verbeurdverklaring uitgesproken van de voorwerpen die met inbreuk op het octrooi zijn vervaardigd en van instrumenten die voor deze vervaardiging speciaal bestemd waren. De rechter kan eveneens, wanneer hij dit nodig acht, een vergoeding toekennen aan de eiser ten belope van de prijs van de verkochte goederen.

D. De verjaringstermijn

De vordering wegens inbreuk verjaart na vijf jaar te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuk werd gepleegd.

(16) Art. 27.

§ 8. DE OCTROOIGEMACHTIGDE

A. Het begrip octrooigemachtigde

Een octrooigemachtigde is iemand die zich beroepshalve bezighoudt met octrooien. Hij kan dit beroep zelfstandig uitoefenen of in vaste dienst van een bedrijf (17).

Het is vooral wegens de ingewikkeldheid van deze octrooienmaterie dat een beroep wordt gedaan op de octrooigemachtigde. Deze kan door z'n technische kennis, specifieke documentatie en ervaring de octrooihouders en octrooiaanvragers heel wat narigheden besparen. Hierna volgt een greep uit de vele taken van de octrooigemachtigde: het opstellen van de nodige documenten voor de octrooiaanvraag, de octrooiaanvraag zelf, de interpretatie van de draagwijdte van het octrooi, het onderzoek van mogelijke namaak van het octrooi, de advocaat van de octrooihouder helpen bij de verdediging tegen een ingestelde actie tot nietigverklaring of bij de vordering tot namaak.

B. De vroegere regeling

De wet van 1854 voorzag niets m.b.t. de octrooigemachtigde. De enige specifieke wettelijke bepaling ter zake was art. 17 van de wet van 11 oktober 1919 tot regeling van sommige aangelegenheden inzake nijverheidseigendom.

Art. 17 gaf de Minister van Economische Zaken het recht om een octrooigemachtigde wiens zware tekortkoming in z'n beroep de bevoegdheid te ontzeggen om octrooiaanvragen in te dienen.

C. De Wet van 28 maart 1984

Deze nieuwe wet zal, in tegenstelling tot de oude octrooiwet, wel degelijk voorzieningen treffen m.b.t. de octrooigemachtigde. Er worden niet minder dan vijftien artikelen aan de octrooigemachtigde gewijd. Niet ten onrechte, daar het overgrote deel van de octrooiaanvragen door een octrooigemachtigde gebeurt. Deze bepalingen hebben essentiële tot doel zowel de octrooiaanvrager als de Dienst voor industriële eigendom de nodige garantie te bieden dat de octrooigemachtigden waarmee ze handelen, de nodige kennis hebben van de veelvuldige bepalingen inzake octrooien.

(17) Definitie overgenomen uit het referaat van M. De Brabanter.

1. Inzake het optreden voor de Dienst voor industriële eigendom

Als hoofdprincipe wordt gesteld dat iedereen voor de Dienst in persoon kan optreden, zonder dat hij een beroep hoeft te doen op een octrooigemachtigde. Hierop is één uitzondering: de natuurlijke en rechtspersonen die woonplaats noch werkelijke vestiging in België hebben, moeten, inzake uitvindingsoctrooien, voor de Dienst vertegenwoordigd worden door een erkend gemachtigde (18).

Wanneer men zich echter wil laten vertegenwoordigen voor de Dienst dan kan men dit slechts door een erkend octrooigemachtigde.

Indien deze bepalingen inzake vertegenwoordiging niet worden nageleefd, dan is elke handeling van rechtswege nietig (19).

2. Het Register

Bij de Dienst voor industriële eigendom wordt een register ingesteld waarop de erkende gemachtigden ingeschreven zijn (20).

Een K.B. zal bepalen welke vermeldingen in dit register moeten worden opgenomen.

3. Voorwaarden

Wil men als octrooigemachtigde erkend worden dan moet men aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a Belg zijn en in België woonachtig zijn;
- b minstens 25 jaar oud zijn;
- c niet onbekwaam verklaard zijn of onder gerechtelijk raadsman zijn gesteld;
- d niet in staat van ontzetting zijn als bedoeld in art. 31 tot 34 van het Strafwetboek; geen veroordeling in België of in het buitenland hebben opgelopen voor één van de misdrijven vermeld in het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934;
- e in het bezit zijn van een Belgisch universitair diploma of Belgisch diploma van hoger onderwijs van het lange type, uitgereikt na minstens vier studie jaren, met betrekking tot een wetenschappelijke, technische of juridische discipline;
- f een activiteit in verband met uitvindingsoctrooien hebben uitgeoefend waarvan de Koning de duur en de nadere regelen vaststelt;
- g geslaagd zijn voor een examen over de industriële eigendom.

(18) Art. 55.

(19) Art. 58.

(20) Art. 59.

4. De Commissie

Bij het Ministerie van Economische Zaken wordt een Commissie ingesteld tot erkenning van de gemachtigden. De Commissie heeft tot opdracht :

- a na te gaan of de personen die in het register van de erkende gemachtigden wensen te worden ingeschreven, voldoen aan de gestelde voorwaarden ;
- b het examen m.b.t. de kennis van het industriële eigendomsrecht af te nemen ;
- c de Minister van advies te dienen over de door hem te nemen beslissing tot inschrijving en doorhaling in het register.

§ 10. DE BEVOEGDE RECHTBANKEN

A. Onder de wet van 1854

Krachtens art. 569,7 Ger W. moesten alle vorderingen betreffende de uitvindingsoctrooien waarvan het bedrag hoger was dan 50.000 fr. voor de rechtbank van eerste aanleg aanhanging gemaakt worden. A contrario kon men hieruit afleiden dat indien de vordering minder dan 50.000 fr. bedroeg, de vordering voor de vrederechter moest ingesteld worden.

B. De wet van 1984

Nu krijgt de rechtbank van eerste aanleg het monopolie van de octrooizaken. Ze wordt namelijk bevoegd voor octrooien, ongeacht het bedrag van de vordering. Belangrijk daarenboven is dat enkel de rechtbanken van eerste aanleg die zitting houden ter zetel van een Hof van Beroep, bevoegd worden. Dit impliceert dus een belangrijke centralisatie van de octrooizaken nl. bij vijf rechtbanken van eerste aanleg. Het voordeel van de nieuwe bepaling mag niet onderschat worden. De centralisatie zal toelaten dat die enkele rechtbanken zich in deze materie meer kunnen specialiseren, wat dus de kwaliteit van die rechtspraak zal bevorderen. Tevens wordt hierdoor meer de doorzichtigheid van de rechtspraak bevorderd. Men kan dus stellen dat deze bepaling er uiteindelijk toe zal leiden dat er meer rechtszekerheid zal heersen op octrooigebied.

§ 11. DE OVERGANGSREGELING

A. Art. 77

Dit artikel houdt twee bepalingen in :

- 1 De octrooiaanvragen die voor de inwerkingtreding van deze wet zijn ingediend, worden afgehandeld volgens de bepalingen die ten tijde van de indiening van toepassing waren.
- 2 De wet van 28 maart 1984 wordt onmiddellijk van toepassing verklaard op de octrooien die vóór haar inwerkingtreding werden verleend, met behoud evenwel van de rechten die bij de inwerkingtreding van deze wet zijn verworven.

De vraag die hier natuurlijk rijst is : wat zijn nu die verkregen rechten ?

M. Chome stelt dat de hierna volgende kwesties na inwerkingtreding van de nieuwe wet toch onder de oude wet vallen :

- a de octrooieerbaarheid van een octrooi aangevraagd onder de oude wet ;
- b afspraken m.b.t. octrooien gesloten onder de oude wet, maar die nu nog voortbestaan ;
- c een nabootsing van vóór de nieuwe wet maar die pas beoordeeld wordt na inwerkingtreding van de nieuwe wet (nabootsing onder de nieuwe wet m.b.t. octrooien verkregen onder de oude wet word daarentegen beoordeeld volgens de nieuwe wet).

B. Art. 78

Ook hier kunnen we twee regels onderscheiden :

- 1 De wet moet van kracht worden binnen de twee jaar na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad ;
- 2 De art. 59 en 64 worden daarentegen onmiddellijk van kracht.